

LIBRIS

We know
books

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Editura Paralela 45

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂNULESCU, DANIEL

Te pup în fund, Conducător Iubit! : roman / Daniel Bănulescu. -

Ed. definitivă. - Pitești : Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3558-7

821.135.1

Daniel Bănulescu

Te pup în fund, Conducător Iubit!

- roman -

Ediție definitivă

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Capitolul 1

Pe tine te deranjează dinții din față?

Arvinte și Sucu Marcel erau minunați.

Când furau ei, lumea se trăgea înapoi încântată.

Veneau, puneau scara sau frânghiile, potriveau „laba de căprioară”¹ sau „buldozerul”² și goleau casa.

Când apărea, proprietarul trăia senzația că s-a mutat în casă nouă. Se dădea el cu capul de pereți, da’-i trecea. Altfel nu ședea frumos, căci, fiind vorba de Arvinte ori de Sucu,ăștia se întorceau și te pedepseau dacă apucaii să suferi prea mult.

Așa că te țineai tare.

Soseau Procuratura, Miliția, cercetau, măsurau. Apoi Miliția rostea cu glas tare: „Arvinte” sau „Sucu”. Nu trebuia să fii milițian pentru a-ți da seama de lucrul acesta.

---

¹ *Labă de căprioară* (arg.), instrument de spărgător de case, de springar, a cărui teșitură se poate introduce sub ușă, pentru a o scoate din balamale.

² *Buldozer* (arg.), instrument de spărgător care, fixat lateral, între tocurile ușii, acționează ca un cric, depărtează tocurile și ușa poate fi scoasă cu ușurință din încuietori, precum o scândură.

Vindea proprietarului din probe, se mai cârpea. O yală sau o fereastră tăiată de Sucu se comercializa pe bani grei. Dacă hoții che-fuiseră, împrăștiindu-și crestele papilare, ori își uitaseră din unelte pe-acolo, îți mai scoteai din pârleală.

După o vreme, te duceai la barosani ori veneau barosanii la tine.

Spuneau: „Domnule, din surse discrete deținem informația că posedăți un Sucu sau un Arvinte veritabil.“

Tu ziceai: „Cum să nu?!“ și fluturai paharul cu amprentele lor digitale.

Ăia îl introduceau într-o pungă și-l trimiteau la laborator. Dacă era autentic, în aceeași pungă domnii colecționari îți răsturnau con-travaloarea unei căruțe cu bani.

Se ajungea la situația în care o locuință devenea de câteva ori mai valoroasă după ce fusese prădată de unul dintre cei doi.

***

Arvinte era cocoșat.

Așa îl tăiașe pe el capul, să-și strângă toate semnele particulare în cocoșă.

Avea o cocoșă, dar avea și-o manie. După ce spârgea, mai dădea o raită să și deguste.

Se scula dis-de-dimineată, se ferchezuia – nu avea de ferchezuit decât mustața, o mustață lăbărțată, puturoasă, de țigan cocalar – și se întorcea la locul faptei.

Pe la ora 10, oamenii ordinii dăduseră deja cu praf galben după amprente, curioșii se așezaseră, după ce-și întinseseră ziare pe jos, moșnegii ajungeau pe la fraza:

— Pe unde a coborât ăștia, dom'le, prin cer?

— Nuntă în cer! De Heliade, arunca Arvinte, care posedă și darul de a se arăta cărturar.

Mai șugua, își făcea loc până la comandant, împrăștia cu părerea.

— Arvinte, gema ofițerul. Și te-am rugat...

— Domnu' comandant, i-o răsucea cu dulceață șpringarul. Și doar v-am zis de zeci de ori că nu-s eu...

Apoi torcea și scotea din sacoșă caseta.

— Lasă, lasă, dădea cu înțelegere din mâini omul legii. Mă piș eu pe casele tale...

Nu c-o făcea, dar era îmbufnat.

Ori de câte ori se întâmpla spargere cu dichis, numai ce se și înființa Țigan-Împărat cu caseta. Alibi mai betonat nu exista. Un nepot îl trăgea în film pe pârlit stând în camera lui din țigănie și devorând toată noaptea respectivă *Scânteia*. Ziarul era de-adevărata-tea – toată țara își regla respirația după chemările lui la construcția socialismului –, filmul idem, n-aveai cum să contești, la fiecare două-trei minute camera video se apropia de fițuică și îi mătura colțul cu data.

Mai erau introduși în cadru diferiți baloacheși, care-și deschideau buletinele și declarau că, uite, jură ei, domn' Arvinte nu s-a clin-tit în noaptea faptei de-acolo. Pe la două noaptea, era adusă, cu un taxi, direct din tipografie și *Scânteia* de a doua zi. Arvinte, Împăratul Țiganilor, o citea și pe asta, la fel de tacticos precum camera video, care-i filma până la ameteală *Cuvântarea* și data.

Comandantului de circă nu-i convenea că era făcut mat cu singu-rul procedeu cu care putea fi făcut mat.

Cine putea să-i reproșeze de la obraz altcuiva că citește *Scânteia*?

— Te-ai dat și tu cu Comitetul Central, lepră, îl admonesta omul legii pe aurar că nu joacă doar după regulile criminalisticii.

Cu Sucu era mult mai simplu.

Ăsta era dat în mă-sa de discret. Venea și pleca precum ciurma bubonică, nu-i simțeați călcătura.

Glăsu nu i l-ai fi auzit, fața nu i-o vedeai. Era român, spre deosebire de Arvinte. Ținea în el. Nici el, pentru nimic în lume, nu s-ar fi spart¹. Puteai să-ți aprinzi bățul de chibrit pe buzele lui, nu și le-ar fi deschis.

Doar o dată la șase luni, când îl lăsa nervii, se băga într-o crâșmă, se împușca în venă cu alcool, se cățara pe un stâlp și răcnea:

— Aici Sucu Marcel! Să trăiți! Sucu! Care poftești, neamule, să urci pân' la mine și să încerci să mă bei?

Nu se cățara nimeni.

Nu-ți era sete.

***

Prin 1986, se ridicase în București unul tânăr și iute, cu logoree la mână, numit Iarba Fiarelor, poreclit și IF-ul.

Era un licean politicos și ironic, cu un așa talent și la spart, și la trăit, de te înțepenea. Odată te desfăcea la palton și-ți încheia nasturii cu piele de burtă. În rest era amuzant. Ziua tocea. Noaptea dădea găuri la case.

Debutul în societate și l-a făcut așa:

Într-o seară, la Cina – supsesse o vadră de vin la Caraimanul, peste care presărase 200 de grame de coniac – a năvălit împreună cu doi schizi², s-au dus pe o matahală de chelner, l-au înșfăcat de-o ureche și i-au șuierat drăgăstos:

— Dom' șef, noi ce mai gătuim?

— Măi băieți, le-a explicat delicat șeful de sală, voi nu mai gătuiți nimic, întrucât n-aveți bani.

¹ *A se sparge* (arg. de închisoare), a-și deschide inima, a se confesa, a trăda.

² *Schizi*, adolescenți schizoizi, insubordonabili și provocatori, care nu aplicau pe deplin în viețile lor „normele eticii și echității socialiste“.

— Ba avem! a evaluat greșit unul dintre schizi. Ba avem bani! a repetat el cântat. Bani avem. Săc!

— Păi, dacă aveți, mai bine gătuități ceva pe la mamele voastre...

Dar le-a adus trei porții. Puștii au halit până și marginea farfuriilor, însă, când și-au făcut monetarul, au constatat că, într-adevăr, nu posedau decât 25 de bani, cu care ar fi putut cel mult să dea un telefon.

Au mai comandat trei fripturi, dacă tot aveau 25 de bani. Le-au clănțănit și pe astea.

Chelnerimea își făcea de lucru pe lângă masa lor, ca, atunci când ar fi scos fisa de telefon, să-i calce în picioare.

— Nene, i se confesă IF-ul șefului de sală. Nene, în seara asta o să plătim așa. Tu o să te duci să încui seiful ăla cu care vă lăudați prin tot Bucureștiul. Și apoi o să vin eu și o să vă fur toți banii.

— Bine, mă, il cântări fericit tartorul. Și, după ce n-o să faci precum spui, eu o să umflu la tine o măsea și doi ochi.

Și iar se pupară de se albiră.

***

— Taie-i glanda! i-au urlat mesenii din grădina restaurantului Cina, când IF-ul s-a ridicat, clătănându-se, și s-a pornit să le vindece ălor și casa lor blindată de bani, și banii. Era o casă de bani pe care toate unitățile militare din județul Ilfov își încercau dinamita. De crupa ei, explozibilul se strâmba ca un cui. În interiorul dânzei, actele contabile și încasările restaurantului puteau să supraviețuiască multor dezastre nucleare.

Zece minute după ce s-a săltat de la masă Iarba Fiarelor, la Cina s-a declanșat bairam monstru. Celor ce comandau băuturi li se aducea forțat și de mâncare. Conducerea restaurantului a plătit, din pricina

spaimă, și mâncare, și băutura tuturor celor care se nimeriseră acolo în tot sfârșitul ăla de seară.

„Antonele“, îi povestea șeful de sală colegului său de dimineață, „ăsta îl are pe dracul crăcănării oricărei încuietori în el, pe sub uniformă aia de liceu.

Puștiul numai ce se uită pe o conservă, și ți-o și deschide. Camera ta a mai zăvorâtă din casă nu-i decât ca buzunarul de la pantalonii lui.

Eram toți. Șeful, eu, Mitică și Savu, la șeful în birou. A prestat de vreo opt ori pentru noi.

Numai ce ți-o gădila c-o scobitoare de oțel, că ușa seifului se deschidea ca împinsă de-un arc și se pocnea de perete.

La puțoiul ăsta trebuie să-i cotizăm noi, ca să nu-și ieie singur.“

Una peste alta, a doua zi în tot Bucureștiul se aflase că pe cei de la Cina îi pălise jaful și că mai-marii crășmei plecaseră acasă doar în chiloți.

În câteva zile fărâmasă patruj' de apartamente și dormea unde poftea mușchiul lui. În două luni, Miliția îl căuta nu pentru a-l lega, ci pentru a-l ruga să lucreze pe la seifurile anumitor ambasade străine din București.

— Tălică nu pricepi – se mironoseau lent-coloneii – că, dacă nu ne fotocopiezi planurile lor de invazie, ca mâine ăștia ne mută toată populația în Deltă, la tăiat stuf, și ne mai și desființează Școala de Partid?!

Tălică pricepea. Fotocopia și îndatora cadrele de conducere ale Ministerului de Interne. IF-ul era băiat-parfum.

Oprea câte-un amărât pe stradă, căruia se vedea că moartea îi sârise în cărcă, și îi umplea ăluia teșchereaua cu sute.

— Tataie, îi șoptea apucatul. Și acum tu te duci și îți cumperi un lucru cum dorește plăcerea ta.

O vară și-o toamnă luase în grijă și un azil de bătrâni. Spârgea și aproviziona. Nu mai mureau ăia, ca restul cetățenilor, de foame, făcându-și chiftele cu jumătate carne și jumătate rumeguș.

Pe la miezul nopții, cobora pe frânghie la cei care înțepeniseră de câtă bătrânețe se dăduse la ei. Nu-i trezea din somn. Le mai trecea mâna peste frunte, îi mai îmbărbăta.

— Tătucă, ești cam paradit matale, dar piciorul ăsta de lemn ți-a rămas încă tânăr. Dacă n-ai alt motiv, trăiește măcar pentru el. Pentru că alții nici măcar motivul ăsta nu-l mai au.

Pui de filozof. Vorbea singur, plănuia să-și aducă cu el o mandolină și, pentru că protejații săi dormeau atât de adânc din pricina medicamentelor, să cânte cu ea la pereți. Dezvolta fixația de a nu-i lăsa să doarmă neînveliți. Bătrânele care erau mai aproape de moarte primeau de la el răvașe de amor, ca din partea unor curtezani necunoscuți.

— Băi, verișorilor, le ținea IF-ul cursuri de springărit ăstora mai bătrâni. Dacă spargi o casă și nu te descâlți la intrare, nu ești hoț! Oamenii ăștia au trudit și au strâns, ca să ai tu ce să furi, încât nu se cuvine să le lași noroi pe covoare... Politețea și bunul-simț vindecă rănile păgubașului...

— Auzi, mamaca, că prinde păgubașul duioșie de spărgător...

— Nu mă aplec eu deasupra covorașului de la intrare, nu-mi scot pantofii unul câte unul și nu-mi înghesui șoseta în fiecare?!... Ba da, și pentru că așa fac, nimeni nu mă deranjează. Toată lumea pricepe că înăuntru e și operează IF-ul.

Așa și opera.

Când vedeau câte-o pereche de ghete la ușă, școlarii nu ziceau că înăuntru e Moș Nicolae. „Ia-ne și pe noi, IF-ule, în morișca dumitale“, visau cu ochii deschiși puștani trecuți de vârsta caruselului cu călușei. „Fură-ne și pe noi, că și noi ne-am îndeplinit norma și îi

susținem în alegeri pe candidații Frontului Democrației și Unității Socialiste“, strigau după el mardoaicele de femei.

Una peste alta, Iarba Fiarelor devenise cea mai la modă legendă a țării. Dacă auzai șoptindu-se de vreo „fiară“ sau de vreo „iarbă“, nu trebuia să cercetezi pentru a pricepe cine este. Haiduc ca ăsta nu se mai ridicase de la Pinte, deși antrenament părea că făcuse mai mult cu duhul lămpii lui Aladin.

Se înrădăcina părerea că, dacă ar fi avut chef, s-ar fi putut strecura chiar să încurce hârtiile următorului Discurs al Bravului Conducător ori să-i modifice tabelele cu scumpiri.

Impresia că deschidea orice devenise folclor.

Se povestea următoarea anecdotă. Șeful Statului s-ar fi interesat cine, din întreaga țară, era cel mai calificat să-i facă lui o operație. Medicii, cinstiți, se consultaseră și îi recomandaseră: „Să vă desfacă el, Tovarășe Președinte, Iarba Fiarelor, și să vă scoată pietrele de la rinichi. Pentru că, spre deosebire de noi, el poate s-o facă și cu lumina stinsă.“

Ce nu făcuse IF-ul până în primăvara lui 1987?

***

Mai rămăsese să-și ia cal.

Și-a luat cal.

Grădina Zoologică fiind destul de departe și orașul fiind golit de orice forme rustice de viață, mulți oameni și-au petrecut săptămâna călcându-se în picioare să vadă cum un băiat de liceu stă cu fundul pe propriul său cal.

Chestia asta le dădea curaj.

Dacă aveau curaj, mâine poate găseau de haleală. Le plăcea că și unul de-ai lor era în stare să întrerupă circulația în zona Bucureștiului vechi. Li se aprinseseră în ochi niște luminițe năzdrăvane, își puneau ei probleme și întrebări, începeau anumite propoziții cu vorbele:

— Ce calul meu?

Păi nu trecea IF-ul călare pe străzile Covaci și Smârdan, cu haina lui de uniformă kaki, cu tubul de plastic pentru uneltele de pescuit ca o flintă la spate, nu intra el la Curtea Veche să bea o cafea?

Ba trecea, ba intra.

Nu-i transmisese el unui caraliu prea zelos că, dacă îi mai betejește pe micii cerșetori de pe Dealul Mitropoliei, o să treacă într-o noapte pe la dânsul pe-acasă și o să-i lipească aripioare de îngerăș?

Ba-i transmisese.

Ei, păi atunci, ce calul meu?

De la cal i s-a tras.

Niște oameni năzuroși care nu iubeau caii, niște tipi cu uniformă pe suflet, câini de pază din imediata apropiere a lui Nicolae Ceaușescu, i-au luat într-o seară pe IF și pe cal – cică să discute cu ei.

— N-ai mai trecut pe la noi. Haide să-ți arătăm ce panglică lungă e limba.

— Nu merg, le-a răspuns IF-ul.

— Bine, nu mergi. Hai cu noi.

Era o seară minunată, în care ar fi fost nimerit să faci orice lucru pe lume, dar nu să omori cai.

Puteai să iei omul să-l descoși, cu un cap în figură, să-i deranjezi dantura, dar nu să-i omori calul.

Ce să înțeleagă bidiviul din ácele acelea lungi pe care i le înfișezi tu în bot? Cum să se descurce el, dobitocul, dacă-l pleznești cu pulanul s-o ia la stânga sau la dreapta, într-o cămăruță de numai un metru și jumătate lățime, în care dreapta și stânga erau totul un zid?

Nu înțelegea, nu se prea descurca.

Iarba Fiarelor a prins să le explice acelor domni că nu le va ascunde nimic, inclusiv că, pentru armăsarul ăsta, el, unul, e în stare să facă moarte de om.

Mai ales chestia cu omorătul parcă îi excita: „Îl iubești, ăă? Zi-i serios, îl iubești?“ și îi trăsneau obiectul iubirii peste testicule.

Era o noapte prea frumoasă pentru ca IF-ul să nu smulgă o bâță de lemn din mâna unuia dintre ei, să nu se arunce și să nu încerce să-i facă pe ăia așchii.

Anchetatorii îl așteptau. S-au distrat cu el. Se tot miraseră, ce e, dom'ne, cu ăsta de nu mai iubește?

Când l-au pus jos, puștiul, deștept, a prins cu picioarele firul și a răsturnat lampa – în acea clipă, singura sursă de lumină din încăpere. A răsturnat-o, însă tot el a scăpărat un băț de chibrit, când a simțit că, în cămăruța alăturată, javrele pipăiau cu sulele după o burtă de cal.

Ofițerii se dezmeticiseră între timp, aprinseseră becul din tavanul beciului și acum îl coseau pe șpringar cu bocancul peste mutră și coaste. L-au răsturnat de două ori cu fața în sus, i-au fixat mâinile și-au început să privească țara de pe degetele lui.

Îi mai îngăduiau să leșine, îl mai trezeau, a treia oară pentru poza finală, pentru a-i demonstra cum strigă ei: „Păsărica!“ și cum împrăștie pe ciment, cu pistolul, creier de cal.

Șase luni a domnit peste spital Iarba Fiarelor.

Șase luni a domnit peste patul la care soseau să-l viziteze, dimineața și seara, câte doi pumni de pastile.

Asta era.

Îl țineau liniștit, se înnegrise.

Nu mai știa să se cațăre peste picioare și să se ducă târșit, împreună cu ele, nici până la closet.

Era așa de defazat că, atunci când a scăpat de-acolo, dădea să-și înfigă mâinile în buzunarele laterale și se trezea că ele i-au alunecat, dezordonate, până la șezut.

L-au luat ăia vechi, Arvinte și Sucu, de l-au doftoricit.

Puștiul nu vorbea. Nu scotea niciun sunet. Când a ieșit prima oară din casă, a dat cu cuțitul în om.

L-au ascuns, l-au mai doftoricit. Babele din țigănie îl înmuiau în alifie, îl căinau și-l descântau să se facă mai repede om mare. Avea el 18 ani, dar parcă o parte dintre ei îi fuseseră mâncați și de corbi, și de viermi.

Se mai liniștise, dar se tot înnegrise.

Arăta așa cătrănit încât, dacă se ivea la plimbare, lumea din cartierul Colentina simțea nevoia să-și tragă peste hainele de stradă câte o pijama imaginară și se bulucea la culcare. Străzile se goleau ca o tiganie țigănească. Îi ieșise vorbă de trosnitor.

Când s-a hotărât din nou să vorbească, Arvinte a înșurubat de-un mare chef, nu s-a uitat că Iarba Fiarelor era român, a jucat și a plâns ca de copilul lui.

— Arvinte, i s-a adresat către dimineață IF-ul. Pe tine te deranjează dinții din față?

— Nu, și i-a verificat cu limba, pe dinăuntru, coțcarul. Nu. Nu cred. Da' de ce?

— Păi... Aș putea să ți-i fur!